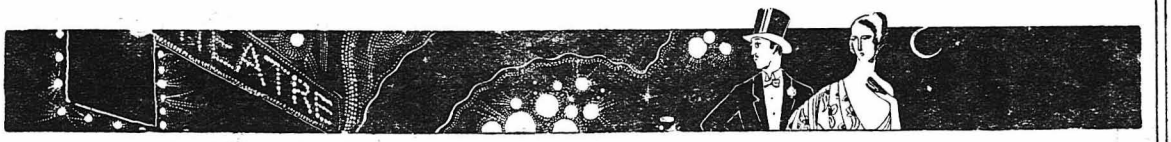

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ καθηγητοῦ Οὐΐλλιαμ Τζάκσον)

Εἶδα τὴν κ. Στῆβενς !

Γιὰ πρώτη φορὰ σήμερα ἀντίκρυσα τὴν μορφή της κ' ἔσφιξα τὸ χέρι της πούτρεμε μέσα στὸ δικό μου. Γιὰ πρώτη φορά... Κι' ὅμως αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ τὴν συμπαθήσω. Εἶμαι γέρος πειό. Ἔχω δεῖ πολλὲς ὡμορφιὲς στὴ ζωή μου. Μὰ ἡ κ. Στῆβενς ἔχει κάτι τὸ ὑπερόχως γλυκὺ καὶ πονεμένο στὴν ὡραία, στὴ χλωμή της ὄψι...

Τὴ συμπάθησα, λέγω, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἀντίκρυσαν τὰ μάτια μου. Καὶ σφίγγοντάς της τὸ ἀβρό, τρεμάμενο χέρι της, τῆς μίλησα μέ εἰλικρίνεια κα βεβαιότητα :

— Κυρία, μὴν ἀνησυχῆτε πε ά ! Εἶμαι ἐδῶ πρὸς χάριν σας καὶ πρὸς χάριν τοῦ φίλου μου. Θ' ἀγωνισθῶ ἀπεγνωσμένα, θὰ πα' αίσω μ' ὅλας μου τὰς δυνάμεις γιὰ νὰ μ ορέσω νὰ σᾶς ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχία καὶ τὴν γαλήνη ναὶ εἶμαι βέβ ιος πὼς θὰ τὸ ἐπιτύχω... Ἔχουμε μὲ τὸ μέρος μας τὸ Θεό ! Ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα κυρία...

Ὁ Τζὼρτζ ἀκούγοντας τὰ λό ια μου, συγκινήθηκε βαθειὰ καὶ μοῦσφιξε τὸ χέρι.

Ἡ κ. Στῆβενς δάκρυσε...

Καθίσαμε στὸ μικρό, κομψό της σαλονάκι καὶ μοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα τῆς συνέβησαν μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της.

Τὴν ἄκουσα μὲ προσοχὴ κι' ὅταν ἐτελείωσε τῆς ἔδωσα γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ λόγο μου πὼς θὰ καταβάλω κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλεῖ.

— Ὥστε ὑπάρχει πράγματι κίνδυνος, κύριε καθηγητά ; μὲ ρωτησε.

— Δ ν σᾶς τὸ κρύβω, κυρία, ναί, ὑπάρχει καὶ σοβαρὸς μάλιστα.

Ἡ κ. Στῆβενς ταράχτηκε.

— Μὴ ἀνησυχῆτε, τῆς εἶπα. Λαμβάνετε πάντα τὶς προφυλάξεις ποὺ σᾶς ἔγραψα καὶ ἀφῆστε με νὰ ἐνεργήσω ὅπως ξέρω...

Ἡ κ. Στῆβενς μὲ κύτταξε γεμάτη τρόμο καὶ ἀγωνία στὰ μάτια καὶ μὲ ρώτησε :

— Ἦσαν λοιπὸν πραγματικὰ ὅσα εἶδα ; Ἦταν ὁ σύζυγός μου ἐκεῖνος ; Τὸ πνεῦμα του ; Θεέ μου !... Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολύ !.. Γυρίζουν λοιπὸν οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὸν Ἅδη ;..

— Ναί κυρία, ὑπάρχουν περιπτώσεις μυστηριώδεις καὶ ἀνεξερεύνητες ποὺ ὅλα γίνονται, ποὺ ὅλα εἶνε δυνατὸν νὰ συμβοῦν. Ὑπάρχουν ἀκόμη σκοτεινὰ μυστήρια γύρω μας. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει προοδέψει πολὺ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς. Τὸ μίσος καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως εἶνε τόσο βαθειὰ ριζωμένα στὴν καρδιὰ καὶ στὸ πνεῦμα μερικῶν ἀνθρώπων, ὥστε τούς κάνουν καὶ σηκώνουνται ἀπὸ τὸν τάφο τους, τοὺς κάνουν νὰ ξαναγυρίσουν στὴν ζωὴ αὐτή, μὲ σκοποὺς φρικτοὺς καὶ ἀπαίσιους ! Μὴ φοβῆσθε ἐν τούτοις. Ἔχετε ἀφοσιωμένους φίλους, εἴμεθα ἡμεῖς ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς ὑπερασπισθοῦμε καὶ θὰ σᾶς ὑπερασπισθοῦμε...

Ἡ κ. Στῆβενς μοῦσφιξε τὰ χέρια καὶ μ' εὐχαρίστησε θερμά.

— Ὦ, κύριε καθηγητά, σᾶς εὐγνωμονῶ !...

— Ἠσυχάστε, κυρία μου. Δὲν κάνω παρὰ τὸ καθῆκον μου. Ἔχω νὰ σᾶς δώσω μόνον μιὰ συμβουλή, τὴν ὁποία θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ θέσετε σ' ἐφαρμογή. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς τὰ γεγονότα αὐτά. Δὲν πρέπει νὰ δώσουμε τὴν παραμικρὴ ὑποψία στοὺς ἀνθρώπους ποὺ σᾶς γνωρίζουν ἢ στὴν ἀστυνομία. Φροντίστε νὰ φαίνεστε ὀλιγώτερο λυπημένη. Φροντίστε νὰ δέχεστε τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας σας. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς ἀπολύτως τίποτε πρὶν τελειώσουμε τὸ ἔργο μας καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ εἶνε βαρύ, δύσκολο κ ὶ ἐπικίνδυνο... Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ τὸ κάμετε αὐτὸ καὶ γιὰ λόγους ὑγείας. Μὴν ἀφίνετε νὰ σᾶς παρασύρῃ ἡ θλίψις. Φέρετε βέβαια, βαρὺ πένθος. Ἐν τούτοις ἀκοῦστε τὴ συμβουλή μου. Καλέστε μερικὲς φίλες σας, τὰ ἀπογεύματα, φανῆτε λιγάκι πρόσχαρη.

Ἡ κ. Στῆβενς μὲ βεβαίωσε ὅτι θ' ἀκούσῃ καὶ θὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ τὶς συμβουλές μου.

Ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ ἐνεργήσουμε μὲ περισσότερη ἡσυχία, μὲ περισσότερο θάρρος...

Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κρύψῃ τὴ λύπη της...

Τῆς εἶπα μερικὰ ἀκόμη λόγια παρηγορίας κ' ἔφυγα ἀφήνοντάς την πιὸ βεβαίαν γιὰ τὸ μέλλον...

Ἡ ἀτυχὴς κυρία, εἶνε πραγματικῶς ἀξία πάσης συμπαθείας καὶ θὰ προσπαθήσω, μέ κάθε τρόπο νὰ ἀπομακρύνω ἀπὸ αὐτὴν κάθε κίνδυνο...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ ἰατροῦ Τζώρτζ Πέτερσον)

Μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶμαι ἥσυχος πειὰ κ' εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ γι' αὐτό.

Ἡ ἀγαπητή μου Λίλιαν ἔχει ἐπίσης ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἀγαπητό μου καθηγητή. Δὲν μᾶς μένει παρὰ ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τὴν ἔχουμε.

Ἐπήγαμε μὲ τὸν Οὐΐλλιαμ στὸ Νεκροταφεῖο καὶ τοῦ ἔδειξα τὸ μνῆμα τοῦ Δίκ Στῆβενς. Ὁ ἀγαπητός μου καθηγητὴς τὸ ἐξήτασε προσεκτικά, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω κι' ἐφύγαμε...

Στὴν δρόμο ἦταν βυθισμένος σὲ βαθειὲς σκέψεις. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ρώτησα τί σκέπτεται νὰ κάμῃ.

Μ' ἐκύτταξε, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ ἀπήντησε σοβαρά:

— Ὅ,τι κι' ἂν κάνουμε, ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἀρχίσουμε, οἱ κίνδυνοι εἶνε οἱ ἴδιοι. Ποὸ παντὸς πρέπει ἀμέσως ἀπόψε ν' ἀνοίξουμε τὸ μνῆμα τοῦ Στῆβενς. Δ ν θὰ δυσκολευθοῦμε νὰ τὸ ἐπιτύχουμε. Πρόκειται περὶ οἰκογενειακοῦ κενοταφίου καὶ ἡ πλάκα εἶνε, ὅπως εἶδα κολλημένη προσωρινῶς μ' ἀσβέστη. Θὰ τὴν βγάλουμε εὐκολα. Τὸ πᾶν εἶνε νὰ μὴ μᾶς πάρουν μυρωδιὰ οἱ φύλακες. Πρέπει νὰ ἐργασθοῦμε γρήγορα καὶ χωρὶς θόρυβο...

— Μοῦ ἐπιτρέπεις μιὰ ἐρώτησι καθηγητά μου ;

— Ναί, λέγε ..

— Θἄθελα νὰ σᾶς ρωτήσω γιατὶ θ' ἀνοίξουμε τὸ μνῆμα τοῦ Στῆβενς ; Τὶ θέλετε νὰ δῆτε ;

— Τί θέλω νὰ δῶ ; Περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς πρόκειται, παιδί μου. Θέλω νὰ δῶ κἄτι...Ἀλλὰ θὰ τὸ δῶ αὐτὸ τὸ κἄτι ;

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Ὅταν ἀνοίγῃ κανεὶς ἕνα μνῆμα, τὸ ἀνοίγει βέβαια γιὰ νὰ βρῇ μέσα τὸν νεκρό.

— Φυσικά.

— Ἔ, λοιπὸν φοβᾶμαι πὼς ὁ μακαρίτης κ. Στῆβενς δὲν θὰ βρίσκεται ἀπόψε μέσα στὸ κενοτάφιό του.

— Τὶ εἴπατε ;

— Εἶπα πὼς ὁ μακαρίτης κ.Στῆβενς ἔχει ἀλλάξει...κατοικίαν...

— Θεέ μου !..Εἶνε δυνατὸν αὐτό !

— Πολὺ τὸ φοβᾶμαι, καλέ μου φίλε...

— Εἶνε τρομερό ! Εἶνε πρωτάκουστο !

— Ναί, εἶνε τρομερό...

— Ἕνας νεκρός !..

— Ἕνας νεκρός ; Ἕνας ζώνεκρος λέγε καλύτερα. Ἕνας νεκρὸς π ὺ ξαναγυρίζει στὴ ζωὴ αὐτή, διψῶντας ἐκδίκησι...

— Μὲ κάνετε νὰ φοβοῦμαι.

— Καὶ πρέπει νὰ φοβᾶστε. Ἢ μᾶλλον πρέπει νἄχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα... Ἔγνοια σου, φίλε μου καὶ θὰ μὲ δῆς πολὺ γρήγορα στὴ δράσι. Θὰ δῆς πὼς ξέρω νὰ ἐξουδετερώνω τὶς ἐνέργειες ἑνὸς βρικόλακος. Διάβασα ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες. Οἱ φίλοι μου τότε μ' ἐκορόϊδευαν γι' αὐτό. Κι' ὅμως νὰ ποὺ ἡ ἐπιστῆμες αὐτὲς μᾶς εἶνε χρήσιμες σήμερα... Ἄς πάρουμε ὅμως ἕνα ἁμάξι κι' ἂς γυρίσουμε σπίτι. Ἐκεῖ θὰ τὰ ποῦμε καλύτερα...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ ἰατροῦ Τζώρζ Πέτερσον)

(Συνέχεια)

Χθὲς ἡ Λίλιαν κάλεσε μερικὲς φίλες της κ' ἐπέρασε τὸ ἀπόγευμά της μαζύ τους. Μ' ὅλα ταῦτα τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ κρύψῃ τὴν λύπη της...

Δὲν εὐθυμεῖ κανείς, δὲν κάνει κέφι ὅταν τὸν χτυπήσουν ἡ συμφορὲς κατακέφαλα, ὅταν τὸν ἀπειλῇ ὁ πιὸ τρομερὸς κίνδυνος.

Πῆγα καὶ τὴν εἶδα κοντὰ τὸ βράδυ.

Μόλις μὲ εἶδε ἔτρεξε νὰ μὲ ρωτήσῃ γιὰ τὶς ἐνέργειές μας. Τὴν καθησύχασα, χωρὶς νὰ τῆς πῶ καὶ τίποτε. Ὁ Οὐΐλλιαμ μὲ συμβούλευε νὰ μὴ τῆς κάμω λόγο γιὰ τὶς ἐνέργειες στὶς ὁποῖες σκοπεύουμε νὰ προβοῦμε. Εἶνε τόσο φρικώδη ὅλα αὐτά, ὥστε καλύτερα νὰ μὴν ξέρῃ τίποτα...

(Ἀκολουθεῖ)